

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบัน ธุรกิจประกันวินาศภัยมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพาะกายประกันวินาศภัยมีลักษณะเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองความเสียหายต่อทรัพย์สินจากภัยต่าง ๆ ที่ไม่อาจคาดการณ์ได้ โดยอาศัยหลักการเหลี่ยมเบี้ยประกันภัยจากผู้เอาประกันภัยส่วนใหญ่มาชดใช้ค่าสินใหม่ทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยส่วนน้อยที่ได้รับความเสียหายจากหลักดังกล่าวนี้ทำให้เกิดความจำเป็นในการทำประกันวินาศภัยจากทั้งบุคคลธรรมด้าที่ต้องการความมั่นคงในทรัพย์สินของตนเองหากเกิดภัย และทั้งภาคธุรกิจที่ต้องการลดความเสี่ยงในการสูญเสียทรัพย์สินเพื่อโอกาสในการพัฒนาธุรกิจต่อไป โดยแลกกับการจ่ายค่าเบี้ยประกันภัยจำนวนเล็กน้อยเมื่อเทียบกับทุนประกันภัย ด้วยเหตุนี้เองธุรกิจประกันภัยจึงได้รับความนิยมเติบโตขึ้นเรื่อยๆ จนมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ แม้แต่ภาครัฐเองก็ได้เห็นความสำคัญของการประกันวินาศภัยโดยได้บัญญัติเป็นกฎหมายในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อีกทั้งมีกฎหมายควบคุมธุรกิจประกันวินาศภัยไว้ในพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 เพื่อควบคุมธุรกิจประกันภัยให้เป็นหลักประกันความมั่นคงในทรัพย์สินของประชาชนต่อไป ประกอบกับการเดิมพันถึงความจำเป็นของประกันวินาศภัยในเรื่องของการลดปริมาณคดีแพ่งที่จะเข้าสู่ศาล ภาครัฐจึงออกกฎหมายบังคับให้ออกชนทำประกันภัยภาคบังคับไว้เพื่อคุ้มครองความเสียหายของทรัพย์สิน การบาดเจ็บ หรือ เสียชีวิตบุคคลภายนอกจากอันเกิดจากการกระทำอันประมาทเลินเลือของบุคคลหรือองค์กร เช่น พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 เป็นต้น

การซื้อขายในธุรกิจประกันวินาศภัยจัดเป็นอาชญากรรมอย่างหนึ่งที่รูปแบบของการประกอบอาชญากรรมมีความแตกต่างไปจากอาชญากรรมธรรมดากล่าวคือ เป้าหมายของการประกอบอาชญากรรมชนิดนี้มักจะไม่มุ่งทำร้ายร่างกายหรือชีวิตด้วยความโกรธแค้นหรืออุดมการณ์ แต่จะมุ่งไปที่ผลประโยชน์ตอบแทนเป็นเงินหรือทรัพย์สินเป็นหลัก การกระทำความผิดเกิดขึ้นโดยอาศัยโอกาสและความไว้วางใจ หลงเหลือพยานหลักฐานน้อย ไม่กระทบต่อกำลังซื้อขายของประชาชน และเนื่องจากเป้าหมายของการซื้อขายในธุรกิจประกันวินาศ

ภัยคือเงินจากธุรกิจประกันวินาศภัย จึงมิใช่เป็นเรื่องเฉพาะตัวแก่ผู้เสียหายเท่านั้น แต่ผลกระทบกลับแพร่ขยายเป็นวงกว้าง

ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นตลาดประกันวินาศภัยที่ใหญ่ที่สุดก็ประสบปัญหานี้เช่นกัน ความสูญเสียทางเศรษฐกิจจากการฉ้อโกงประกันภัยมีมูลค่าหลายหมื่นล้านเหรียญสหรัฐต่อปี บรรดาองค์กรที่เกี่ยวข้อง มีการรวมกลุ่มกันเป็น พันธมิตรเพื่อต่อต้านการฉ้อโกงในประกันภัย (Coalition against Insurance Fraud) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลและหาแนวทางมาตรการในการต่อสู้กับการฉ้อโกงในประกันภัย ไม่ว่าจะเป็นมาตรการด้านกฎหมาย ได้แก่ แม่บทกฎหมายการฉ้อโกงประกันภัย (Model Insurance Fraud Act) และแม่บทกฎหมายหน่วยงานฉ้อโกงประกันภัย (Model Insurance Fraud Bureau Act) เพื่อให้บรรดาผลรัฐสมาชิกได้ใช้เป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมายเพื่อต่อสู้กับการฉ้อโกงในประกันภัยไปในแนวทางเดียวกัน จากความตระหนักรถึงความสำคัญของปัญหาการฉ้อโกงในประกันภัยของ สรหรัฐอเมริกาดังกล่าวนี้ ทำให้ปัจจุบัน ทุกมลรัฐได้จัดให้การฉ้อโกงประกันภัยเป็นอาชญากรรม เฉพาะแยกต่างหากจากอาชญากรรมท้องถนนทั่วไป (Street Crime) และมี 41 มลรัฐที่ได้จัดตั้งหน่วยงานสอบสวนการฉ้อโกงประกันภัยโดยเฉพาะ เพื่อทำการสอบสวนคดีความผิดเกี่ยวกับการ ฉ้อโกงประกันภัยนี้¹

ในประเทศไทยรายงานระหว่างประเทศประชาชนจีน ที่มูลค่าตลาดธุรกิจประกันวินาศภัย ใหญ่เป็นอันดับสามของเอเชีย² ก็กำลังประสบกับปัญหาการฉ้อโกงในธุรกิจประกันภัย แม้มูลค่าความ สูญเสียจากอาชญากรรมชนิดนี้จะไม่มากเท่าประเทศไทย แต่สามารถสังผลกระทบต่อภาคธุรกิจ และประชาชน จึงได้แก้ไขกฎหมายอาญาและกฎหมายประกันภัยของตน โดยกำหนดให้ ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประกันภัยเป็นอาชญากรรมเฉพาะ และกำหนดบทลงโทษที่ เหมาะสม

¹ Insurance Information Institute. Fraud : Facts and Statistics [Online]. (n.d.). Available from: <http://www.iii.org/media/facts/statsbyissue/fraud/> [2008, March 5]

² Benfield. China Insurance Market Review : Major Change, Rapid Growth [Online]. 2006. Available from: <http://www.benfieldgroup.com/NR/rdonlyres/3F5DC12A-DBF1-43E4-A989-169D70568683/0/ChinaInsuranceMarketReview.pdf> [2008, March 5]

องค์กรระหว่างประเทศ ได้แก่ สมาคมผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยนานาชาติ (International Association of Insurance Supervisors) ก็ได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาการซื้อขายในธุรกิจประกันภัย ว่าความเสี่ยหายจากอาชญากรรมชนิดนี้มีได้จำกัดเฉพาะผู้เสี่ยหายโดยตรงเท่านั้น แต่ผลกระทบกลับแฝงขยายเป็นวงกว้าง สมาคมผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยนานาชาติจึงได้ออกหนังสือแนะนำในการป้องกันตรวจสอบและเยียวยาการซื้อขายในประกันภัยให้แก่ประเทศไทย ประเทศสหรัฐอเมริกา และสาธารณรัฐประชาชนจีน ต่างก็เป็นสมาคมผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยนานาชาตินี้ด้วย³

ในขณะที่ประเทศไทยมีกฎหมายสำหรับความผิดฐานซื้อขายในประกันวินาศภัยโดยตรง ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 347 ที่บัญญัติความผิดกรณีบุคคลที่แกล้งทำให้เกิดความเสี่ยหายแก่ทรัพย์สินที่เขาประกันภัยเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นรับประโยชน์จากการประกันภัย โดยเป็นมาตรการเดียวที่จำกัดเฉพาะประกันวินาศภัยโดยเฉพาะ และมีการเพิ่มโทษให้หนักกว่าการซื้อขายธรรมดายื่นจำกัดไม่เกินห้าปี ปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ แต่บทบัญญัติตั้งกล่าวนี้ จำกัดองค์ประกอบความผิดแค่การทำลายทรัพย์สินอันเป็นวัตถุที่เขาประกันภัยเท่านั้น ซึ่งยังไม่ครอบคลุมกับลักษณะความผิดเกี่ยวกับการซื้อขายในธุรกิจประกันวินาศภัยที่มีรูปแบบการซื้อขายที่มากกว่าแค่การทำลายทรัพย์สินอันเป็นวัตถุที่เขาประกันภัย จึงต้องนำบทบัญญัติทั่วไปมาบังคับใช้ อันได้แก่ประมวลกฎหมายอาญา แต่ด้วยความที่เป็นกฎหมายทั่วไป ทำให้ในส่วนขององค์ประกอบความผิด หรือโทษ ไม่เหมาะสมแก่อาชญากรรมเฉพาะนี้ หรือแม้แต่พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์หลักในการควบคุมกำกับดูแลการประกอบธุรกิจรับประกันวินาศภัยให้เป็นธุรกิจที่อยู่ในความควบคุมของรัฐเพื่อเป็นหลักในการให้ความมั่นคงแก่ผู้เอาประกันภัย ซึ่งมีบทบัญญัติกำหนดความผิดและโทษในลักษณะความผิดทางเทคนิคแก่ผู้ประกอบธุรกิจประกันภัย มิให้ดำเนินธุรกิจอันอาจเป็นอันตรายต่อผู้เอาประกันภัยจำนวนมาก แต่ก็ไม่มีบทกำหนดความผิดและโทษแก่การซื้อขายประกันวินาศภัยแต่อย่างใด หากเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 มาตรา 45 ที่เป็นบทบัญญัติกำหนดความผิดและโทษสำหรับการซื้อขายประกันวินาศภัยโดยเฉพาะ โดยมีองค์ประกอบความผิดที่ครอบคลุมกว่าและไม่จำต้องรอให้เกิดความเสี่ยหายก็มีความผิดตามกฎหมายฉบับนี้แล้ว

³ IAIS. IAIS Members [Online]. (n.d.). Available from:

<http://www.iaisweb.org/index.cfm?pageID=31> [2008, February 10]

อย่างไรก็ตามบทบัญญัติดังกล่าวจำกัดใช้เฉพาะการซื้อโคงค่าเสียหายเบื้องต้น หรือค่าสินไหมทดแทน ตามกฎหมายฉบับนี้เท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้กับการซื้อโคงในธุรกิจประกันวินาศภัยประนันท์ได้ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า แม้ประเทศไทยจะมีบทบัญญัติเฉพาะแก่การซื้อโคงประกันวินาศภัย แต่องค์ประกอบความผิดยังจำกัดอยู่แค่การทำลายทรัพย์สินที่เขาประกันภัยเท่านั้น หากมีการกระทำอื่นที่นอกเหนือจากนี้ จำต้องนำกฎหมายทั่วไปมาบังคับใช้ ซึ่งแตกต่างจากต่างประเทศ ที่มีกฎหมายรวมกลุ่มความผิดเกี่ยวกับการซื้อโคงประกันภัยไว้ด้วยกัน

หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายแก่คดีอาญาเกี่ยวกับการประกันวินาศภัยของไทยปัจจุบันได้แก่ กองบังคับการปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี สำนักงานตำรวจแห่งชาติ แต่น่วຍงานดังกล่าวหาได้รับสอบสวนคดีการซื้อโคงประกันวินาศภัยทุกคดีไม่เนื่องจากมีเกณฑ์ในการพิจารณารับสอบสวนคดีอาญาเกี่ยวกับการประกันภัย ว่าจะต้องเป็นคดีที่กระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศไทย หรือกระทำเป็นองค์กรอาชญากรรม ด้วยเหตุนี้ ทำให้คดีการซื้อโคงประกันวินาศภัยประกันวินาศภัยจำนวนไม่น้อยที่ไม่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานนี้ แต่กลับเป็นหน่วยงานอื่นในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่สอบสวนคดีการซื้อโคงประกันวินาศภัยในลักษณะของการซื้อโคงทั่วไป สงผลให้สถิติปริมาณคดีอาญาเกี่ยวกับการซื้อโคงประกันวินาศภัยมีจำนวนน้อย อันจะทำให้รู้ไม่อาจทราบได้ว่า อาชญากรรมชนิดนี้มีจำนวนมากน้อยเท่าใด เพื่อที่จะงานนโยบายในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมชนิดนี้อย่างเหมาะสมต่อไป

1.2 สมมุติฐานของการวิจัย

ธุรกิจประกันวินาศภัยจัดเป็นธุรกิจเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการหมุนเวียนของเงินจำนวนมาก เป็นมูลเหตุจุจิกสำคัญให้เกิดการซื้อโคงโดยอาศัยสัญญาประกันวินาศภัยเป็นเครื่องมือ ซึ่งหากกระทำการผิดสามเรื่องนั้น ความเสียหายที่เกิดขึ้นจะไม่ใช่แค่คู่สัญญาที่เกี่ยวข้องเท่านั้น แต่ยังสงผลกระทบเป็นวงกว้าง ในต่างประเทศได้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานี้โดยมีกฎหมายเฉพาะเพื่อการบังคับใช้กับอาชญากรรมชนิดนี้โดยตรงและครอบคลุมกับรูปแบบการกระทำความผิดที่เกิดขึ้น แต่ในประเทศไทยแม้มีบทบัญญัติเฉพาะแก่การซื้อโคงประกันวินาศภัย แต่ยังไม่สามารถนำมาใช้บังคับกับการกระทำความผิดบางรูปแบบได้ ทำให้เกิดปัญหาและอุปสรรคด้านการบังคับใช้กฎหมาย จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแก่การ

ข้อโงงประกันวินาศภัยที่เหมาะสมและจำเป็นในการดำเนินการกับการข้อโงงประกันวินาศภัย เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงปัญหา ประเภท ผู้กระทำความผิด เหยื่อ รูปแบบ ลักษณะการทำความผิด ตลอดจนผลกระทบอันเกิดจากการข้อโงงประกันวินาศภัย
2. เพื่อให้ทราบถึงกฎหมาย และหน่วยงานบังคับใช้กฎหมายของไทยในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับการข้อโงงประกันวินาศภัย
3. เพื่อให้ทราบแนวคิด ทฤษฎี นโยบายทางอาญา ความจำเป็นในการมีกฎหมายและหน่วยงานเฉพาะในการป้องกันและปราบปรามการข้อโงงประกันวินาศภัย ตลอดจนศึกษาแนวทางของต่างประเทศในเรื่องดังกล่าว
4. เพื่อเป็นการพัฒนากฎหมายอาญาเกี่ยวกับความผิดการข้อโงงประกันวินาศภัย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์เล่มนี้ มุ่งศึกษาเรื่องความผิดเกี่ยวกับการข้อโงงในธุรกิจประกันวินาศภัย โดยอาศัยธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นเครื่องมือ (ไม่ว่าจะถึงการประกันภัยต่อ) โดยจะทำการศึกษา ตามกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องโดยนำกฎหมายและมาตรการที่เกี่ยวข้องของต่างประเทศมาเป็น แนวทางการศึกษาวิจัย ไม่ว่าจะเป็น แนวทางในการป้องกัน ตรวจสอบ และเยียวยาการ ข้อโงงประกันภัย ของสมาคมผู้กำกับดูแลธุรกิจประกันภัยระหว่างประเทศ (IAIS) แม่บท กฎหมายการข้อโงงประกันภัย รวมถึง แม่บทกฎหมายหน่วยงานข้อโงงประกันภัยของพันธมิตร เพื่อต่อต้านการข้อโงงประกันภัยในประเทศไทย (CAIF) กฎหมายจัดการข้อโงงประกันภัย และกฎหมายหน่วยงานข้อโงงประกันภัยของมลรัฐเนบลาสก้า ประเทศสหรัฐอเมริกา รวมไป ถึงกฎหมายเกี่ยวกับการข้อโงงประกันภัยของประเทศไทยฯ ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เพื่อที่จะได้ นำเอกสารกฎหมายและมาตรการดังกล่าวมาศึกษาเปรียบเทียบ และนำมาปรับใช้กับประเทศไทย เท่าที่จำเป็นและเหมาะสมต่อไป

1.5 วิธีการดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยจะศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจากกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบคำสั่งและเอกสารอื่นที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนบทความ ตำรากฎหมาย ความคิดเห็นของนักกฎหมาย และคำพิพากษาของศาลในเรื่องที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเทศไทย และต่างประเทศ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงปัญหา ประเภท ผู้กระทำความผิด เนื้อ รูปแบบ ลักษณะ การทำความผิด ตลอดจนผลกระทบอันเกิดจากการซื้อโงงประกันวินาศภัย
2. ทำให้ทราบถึงกฎหมาย และหน่วย งานบังคับใช้กฎหมายของไทยในปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับการซื้อโงงประกันวินาศภัย
3. ทำให้ทราบแนวคิด ทฤษฎี นโยบายทางอาญา ความจำเป็นในการมีกฎหมาย และหน่วยงานเฉพาะในการป้องกันและปราบปรามการซื้อโงงประกันวินาศภัย ตลอดจนศึกษาแนวทางของต่างประเทศในเรื่องดังกล่าว
4. ทำให้เกิดการพัฒนานากฎหมายอาญาเกี่ยวกับความผิดการซื้อโงงประกันวินาศภัย